

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Stor Forsamling af Qvinder i Salt Lake City, for at protestere mod Culloms Udkasts Vedtagelse.

(Fra „Deseret News.“)

Uagtet det ugunstige Veir, var Labernaklet aldeles overfyldt af Damer af enhver Alder. Forhandlingerne aabnedes med en meget indholdsrig Bøn af Fru Bina D. Young.

Paa Forslag af Fruken Eliza R. Snow, valgtes Fru Sarah N. Kimball, Forstanderke for 15de Wards qvindelige Hjælpeforening, til Ordfører. Fru Lydia Alder valgtes til Secretair. Følgende Damer valgtes til som Udvalg at indgive Resolutioner angaaende Forsamlingens Anstuelser om nævnte Udkast, nemlig:

Fru M. L. Smoot, Forstanderke for 20de Wards qvindelige Hjælpeforening.

Fru M. N. Hyde, Forst. for 17de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Isabella Horn, Forst. for 14de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Mary Leaver, Forst. for 8de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Priscilla Staines, Forst. for 12te Wds. qv. Hjælpef.

Fru Rachel Grant, Forst. for 13de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Kimball fremstod for at tale. Sagde, at hun onskede, at alle de Tilstedeværende vilde understøtte hende med deres Bønner, saa at hun kunde være istand til at udtale sig paa en fattelig Maade. Vi ere komne sammen for at tale angaaende den Regjering og de Indstiftelser, hvorunder vi leve. Have vi overtraadt nogen af de Forenede Staters Love? (Fra Forsamlingen: Nei!) Hvorfor nødes vi da til at samles her for at protestere mod Regjeringen? Hvorfor ere vi blevne drevne fra Sted til Sted? Simpeltthen fordi vi troede og øvede Guds Bud, som indeholdes i Himlens Evangelium. Vi ere samlede for at protestere imod det Udkast til Lov, som nu foreligger de Forenede Staters Congress. Vi ere ikke samlede her for at tale om Qvinders Rettigheder, men om Mænds. Det omtalte Udkast vil ikke alene berøbe vore Fædre, Mænd og Brødre alle de Rettigheder som Borgere i de Forenede Stater, som de have arvet, men tillige fratage os, som Qvinder, den Rettighed at vælge

den Mand, vi ønske, imod hvilket vi ubetinget protestere.

Medens Udvalget var fraværende for at affatte Resolutionerne, bleve Taler holdte af forskjellige Damer i følgende Orden:

Fru Bathsheba W. Smith:

Elskede Søstre og Veninder! Det er med særegne Følelser, at jeg fremstiller mig for Eder i denne Anledning. Fra min tidlige Ungdom har jeg været forenet med de Sidste Dages Hellige, og har som saadan været Vidne til mange af de Scener, som vore Folk have maattet gennemgaae formedelst Forsølgelse. Jeg vaagede ved den første Apostel, som blev martyret i denne Kirke, David W. Pattons Leie. Han var en ædel Sjæl, og blev skudt den 25de October 1838 af Pøbelen i Ray County i Missouri, medens han forsvarede de Hellige. Medens hans Blod flød, stod jeg i Nærheden og hørte hans døende Vidnesbyrd om Sandheden af vor hellige Religion. Han sagde, at han var hele Menneskehedens Ven og hengav sit Liv for at forsvare de Ustyldige. Han havde ingen bittere Følelser mod Menneskene, men arbejdede for at opfoire Alle. Hans sidste Ord til sin Hustru vare: „Hvad Du end gjør, fornægt ikke Troen.“ Denne Tildragelse gjorde et varigt Indtryk paa mit Sind. Da Pøbelen i Missouri dræbte de Hellige og afbrændte deres Huse, udsendte Gouvernør Boggs en Armeé, som vi antog for at forsvare os, men ah! Tiden viste, at den blev udsendt for at fortsætte den Rædselsgjerning, som Pøbelen havde paa-begyndt, og saaledes paa engang bringe vore Folk fra Velstand til den yderste Armod og uddrive os, ifølge en Udrydelsesbefaling, midt om Vinteren, og tvinge os til at drage 200 engl. Mile over kolde Sletter til en anden Stat for at søge Ly blandt Fremmede, efterladende

vore Hjem og Eiendomme til vore Forsølgere.

Jeg var nøie kjendt med vor elskede Prophet Joseph Smith og vor Patriarch Hyrum Smith. Jeg veed, at de vare reenheartede Mænd, som arbejdede paa Menneskeslægtens Opreisning. I 6 Aar hørte jeg paa deres saavel offentlige som private Forelæsninger. Det var af deres Mund at jeg hørte det celestiale Egteskabs Principer blive kundgjorte, og senere saae jeg deres lemlestede Legemer, kolde i Døden, efter at være blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrd af grusomme Hylere og Frihedsfjender, som overtraadte al Lov og trodsede Gouvernørens Borgen paa Wresord, at de skulde blive beskyttede. Denne grusomme Scene vil aldrig gaae mig af Minde. Jeg var Vidne til Søsters og Forældreløses hjertesjærende Raab og sælbede mine Taarer med Tusinder Andre i denne sorgelige Anledning. Erindringen derom vil jeg ugjerne vække, dog forstod jeg, at de havde beseglet deres Forvaltning med deres Blod, og deres Vidnesbyrd kunde fra da af ikke tilintetgjøres.

Den 9de Februar 1846, midt i en streng Vinter, min Mand havde nylig overstaaet en haardnakket Sygdom, bleve vi atter uddrevne fra vort bekvemme Hjem, Frugten af 6 Aars Flid og Anstrengelse. Med to smaa Børn begyndte vi en lang og farefuld Reise gennem Uøert og over Sletter og Bjerge for at opsoge os et andet Hjem, thi en ugudelig Pøbel havde vedtaget at uddrive os. Gouvernør Ford i Illinois sagde, at Loven og dens Haandhævere vare magtesløse og ude af Stand til at beskytte os. Udsatte for Vinterens Kulde og Foraarets Fugtighed, fortsatte vi vor Reise under Savn og Sygdom. Vi begravede min kjære Moder, en Søn og mange andre kjære Venner paa Veien.

Vi naaede Missourifloden i Juli, og der fandt Regjeringen for godt at for-dre en Batalion Soldater af vore Mænd for at forsvare Nationens Flag imod Mexico. Vi efterkom strax denne For-ding og flere af mine Slagtninge vare med i denne Batalion, som tilbagelagde en Marsch, som den befalende Officeer sagde, „søger sin Lige i Historien.“ Be-røvet saa mange unge og midaldrende Mænd, kunde vi ikke drage videre, men bleve nødte til at nedsætte os i et midler-tidigt Hjem, som, skjøndt simpelt, beskyt-te os mod Vinterens Kulde. I 1847 og 48 reiste Alle, som ved at opoffre Alt hvad de eiede kunde tilveiebringe de nød-vendige Trædkyr og Bogne, videre. Vi, som bleve tilbage, bleve forviste fra vore simple Huse af Regjeringens Agenter un-der det Paastud, at vi havde nedsat os paa Indianernes Jord. Som saadan maatte vi gaae tilbage over Missouri Flo-den, hvor vi atter nedsatte os indtil 1849, da vi forlode dette Sted for at forene os med vore Troesfæller i den langt borte liggende Region, som dengang paa Land-kortet benævnedes „den store Ørt“ eller „det østlige Overcalifornien.“ Paa dette affidesliggende Sted indrettede vi os atter et Hjem og for en Tid kæmpede vi mod Græshopper for at faae et tarveligt Ud-komme. De raae, uvidende og næsten nøgne Indianere vare vi nødte til at føde, medens vi med Moissommelighed søgte at vinde Fremgang. Alt dette have vi baa-ret uden at klage, thi vi sølte os stærke i det glade Haab, at vi nu vare saa langt borte og beboede et saa lidet tiltrækkende Land, at vore Hjem ikke vilde blive os berøvede, samt fundet et Asyl, hvor vi med Guds Velsignelse kunde plante vore egne Ranker og Træer, og Sngen være hjerteløse nok til at tilbageholde os fra den Religionsfrihed, som vi sorgjæves havde søgt hos vore tidligere Naboer.

Uden at gennemgaae vor senere Hi-storie — et Folks Udvikling, hvis Flid og Moralitet har fremkaldt Noes selv hos dets bittreste Fjender — kan jeg ikke an-det end udtrykke min Forbauselse, Sorg og Harme over de nylig stedfundne For-handlinger af uvidende og ufølsomme Mænd med Vicepræsident Colsag i Spid-sen, for at fremhjælpe de sneverhjertede Præster og ubetænsomme Speculanter, hvoraf de første søge at banklyse, de an-dre at plyndre os. De ville berøve disse Dales Indbyggere deres ved utrættelig Flid erhvervede Besiddelser, og hvad der er dem endnu kjerere, deres lovmæssige Religionsfrihed.

Det Følgende er en ordret Opteg-nelse af den næste Tale, holdt af Fru Riter.

Ved at staae frem for denne store Forsamling oplybes mit Hjerte med Fø-lelser, som Ord ikke kunne udtrykke. Vi ere ikke samlede her, mine elskede Søstre, af samme Grund som Qvinder fra andre Stater og Territorier, samles for at be-klage os over de Forurettelser og Forhå-nelser, som ere blevne tilføiede os af vore Mænd, Fædre eller Sønner, thi vi ere lykkelige og stolte ved at sige, at vi ikke have nogen saadanne Sorger eller Forhå-nelser at beklage os over. Vi fordre ikke Valgret, vi fordre ei heller, at vore Mænd og Brødre skulle give os større Friheder eller Rettigheder; thi der findes ikke no-gen Plet paa hele Jorden, hvor der skjæn-kes Qvinden mere Venlighed og Hengi-venhed, og hvor hendes Rettigheder saa ubetinget forsvares, som i Utah. Vi ere her for at udtrykke vor Kjærlighed for hverandre og for at vise Verden vor Hen-givenhed til Gud vor himmelske Fader, og vor Beredvillighed til at efterleve Evan-geliets Fordringer; den celestiale Ægte-skabslov er en af dets Fordringer, som vi ville ære, lære og udøve. Maa Gud skjænke

os Kraft til at gjøre dette. („Amen“ fra Forsamlingen.) Og maa vor Frihed bevare, beder jeg om i Jesu Navn. („Amen“ fra Forsamlingen).

Udvalgets Resolutioner bleve derefter præsenterede og under Hilsen af lydelige Bifaldsraab eenstemmig vedtagne. De lode som følger:

Vedtaget — At vi, Salt Lake Citys Qvinder, i Generalforsamling herved gibe vor Harmes tilkjende over og protestere imod det Udkast, som foreligger Congressen, som kaldes Culloms Udkast, ligeledes Cragins Udkast og ethvert lignende Udkast, og enhver lignende Udtalelse eller Tilkjendegivelse.

Vedtaget — At vi ansee ovennævnte Udkast for vanærende Pletter paa Nationens Ære — taabelige Actstykker — graverende Fornærmelser mod de Forenede Staters Regjerings Præsident og ondskabsfulde Forsøg paa at kuldkaste civil og religiøs Frihed.

Vedtaget — At vi holde den Grundlov i Ære, som vore Forfædre vedtog, og med sand qvindelig Arvaagenhed tilbagevise enhver Forandring, som vore Statsmænd maatte foretage, som gaaer ud paa at tilintetgjøre dens Virkninger og Kraft.

Vedtaget — at vi i Forening anvende al vor moralske Styrke og Rettighed som amerikanske Borgeres Døtre, for at forebygge Vedtagelsen af saadanne Udkast, vidende, at de useilbarlig vilde sætte en Skamplet paa vor republikanske Regjering og desforuden sætte dens meest hengivne Borgeres Frihed og Liv i Fare.

Vedtaget — At efter vore vel overveiede Anskuelser, godtgjør Fremlæggelsen af saadanne Udkast for Congressen, at de nuværende Statsmænd ere vanslægtede fra deres Førgængere, og Vedtagelsen deraf vil være et Varsel om den Nations hastige Undergang, som har været en

hæderlig Grundpille for Beskyttelse af Frihed og Ligeret, opreist af vore ærede Forfædre.

Vedtaget — At vi anerkjende Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellices Indstiftelse, som det eneste paalidelige Bærn for qvindelig Dyd og Rydskehed og den eneste sikke Beskyttelse mod Prostitutionen og de Onder, som ledsage denne frygtelige og fordævelige Synd, som nu er saa fremherskende i Verdens Samfund, og som saadan ere vi og ville vedblive at være forenede med vore Brødre i at forsvare denne Kirkes Indstiftelse mod ethvert Angreb.

Vedtaget — At vi ansee ovennævnte Udkasts Forfattere for at være utroie mod Grundloven og uværdige til at indtage nogen Stilling eller beklæde noget Embede, hvor Nationens Interesser ved Misbrug eller Malconduite kunne sættes i Fare.

Vedtaget — At i det Tilfælde, at disse Udkast skulde blive vedtagne af begge Huse af Congressen og saaledes blive Lov, hvorved vort Territorium vilde blive berøvet dets Rettigheder, ville vi, Salt Lakes Citys Qvinder, anvende al vor Kraft og Indflydelse til at understøtte vor egen Regjering (Deseret).

Derefter bleve Taler holdte i følgende Orden:

Fru Smith, Enke efter Elbste Warren Smith, som blev myrdet ved „Houns Mill“ i Missouri.

Søstre! Medens jeg har siddet og lyttet, forekom det mig, at om jeg vilde forblive taus, vilde Stenene paa Gaden raabe efter mig. Jeg vil, ved Hjælp af Eders Bonner, forsøge at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg adlød Evangeliet den 1ste April 1831 for næsten 39 Aar siden, og jeg har været blandt dette Folk siden den Tid, og har seet dets Keiser og Sorger. Jeg har seet dette Folk græde

over Modgang og har været Vidne til mangan sorgelig Scene. I Forening med min Mand, som var en trosfast Væbte i Israel, reiste jeg til Kirtland, hvor han købte et smukt Sted, men det blev os ikke tilladt at boe der. Vore Forsølgere forbød os at blive der, og vi fulgte derfor vor Giendom, men fik kun Løfter i Betaling. Vi vare hele Sommeren om at naae Misjouri, thi vore Trædyr vare magre og vi havde knapt for Midler. To Dage før vi i Forening med otte andre Familier ankom til „Hauns Mill“ i Caldwell County, bleve vi omringede af en bevæbnet Pöbel, som affordrede os ethvert Vaaben og al den Munition, vi vare i Besiddelse af, hvilken Fordring vi efterkom ved at give dem Alt. Dette vidste de, thi de undersøgte vore Vogne. Ved „Hauns Mill“ foregik Rædsels-scenen; min Mand opflog sit Reisetelt ved en Smedie, og efter hvad jeg forstod, havde Broder David Evans sluttet Dverenskønst med Pöblen om ikke at forstyrre os. Han kom til Leirpladsen og kaldte Compagniet sammen til Bøn. Medens de nedknælede i Bøn, sad jeg i mit Telt og saae den samme Pöbelhob rykke henimod os, som havde taget vore Vaaben. De kom ligesom Dæmoner eller vilde Indianere og førend jeg kunde naae Døren til Smedien for at gjøre Anstrig, fuserde Kuglerne omkring og iblandt os. Blandt de Faldne vare min Mand og to Søner, hvoraf den ene dræbtes strax og den anden saaredes værre end Døden, men beholdt Livet og er nu her i Oders Midte. Jeg nødtes til at tilbringe Natten paa dette strækkelige Sted for at tage vare paa mine stakkels Børn. En anden Søster, hvis Søn ligeledes var bleven saaret, tilbragte Natten hos mig. Scenen var ubestribelig forfærdelig, en stakkels Broder laae i Smedien og kunde ikke

blive flyttet, og de Saaredes Smerten var hjerteskjærende. Vore Fjender vare ikke langt borte og vi vidste ikke hvor snart de vilde komme tilbage igjen. Næste Morgen kom Broder Joseph Young til os for at see hvad der var at gjøre. Han spurgte, hvad vi skulde gjøre med de Døde, thi der var ikke Tid til at begrave dem, for Pöblen rykkede frem, og der var ikke Nogen til at grave Gravene. Jeg sagde, lad os gjøre hvadsomhelst, kun ikke overlade Legemerne til de Dæmoner, som have dræbt dem. Der var i Nærheden en dyb Brønd uden Vand og vi skyndte os at faste Eigene, (17) i den; nogle med Hovedet og andre med Fødderne nedad.

Dg dette foregik i Amerika! I det Frihedsland, som praler af sine Borgerrettigheder. Vi ere samlede her idag for at tale om saadanne Sager skulle gjen-tages i vor Midte, og jeg siger til Oder, mine Søstre: Vi ere amerikanste Borgerinder, lad os staae Sandheden bi, selv om det koster os Livet. (Bisald).

Fru Wilmarth East.

Det er med Følelser af Glæde blandet med Harm og Bæmmelse at jeg staar frem for Oder, mine Søstre, for at udtale mine Følelser angaaende Customs Udkast, som nu foreligger denne engang lykkelige republikanske Regjerings Congress. Den Gruudlov, for hvilken vore Fædre kæmpede, blødt og døde, hjemler os Religionsfrihed — Rettighed til at dyrke Gud overensstemmende med vor Samvittigheds Bydende. — Vil Customs Udkast lade os beholde denne Rettighed? Sammenlign det med Grundloven og see hvilken Banære der er kommen over denne engang lykkelige republikanske Regjering. Hvor er den Frihed, som vore Fædre sikrede os, den kostbareste Gave, som nogensinde er bleven givet til Mænd og Qvinder, naar undertages Guds Søns Evangelium og evigt

Liv? Jeg er født amerikansk Borgerinde, og efter som jeg altid har æret Landets Love, fordrer jeg den Rettighed, at dyrke Gud overeensstemmende med min Samvittigheds Bydende og Guds Bud. Vor Grundlov hjemler os „Liv, Frihed og Stræben efter Lykke,“ og hvad vilde Livet være for mig, om jeg skulde see Undertrykkelsens Nag blive lagt paa min Mands, mine Sønners og Brødres Skuldre, saaledes som Hr. Cullom vil have det! Jeg er stolt af at kunne sige Eder, at jeg ikke alene er Borgerinde i de Forenede Stater i Amerika, men ogsaa Borgerinde i Guds Rige, og dette Riges Love er jeg villig til at understøtte og forsvare baade med Ord og Handlinger. Jeg er taknemmelig for at jeg nyder det Privilegium at efterleve vor Frelser, Jesu Religion; jeg er taknemmelig for, at jeg nyder det ærefulde Privilegium at have annammet et af de herligste Principer, som nogen sinde er bleven aabenbaret til Menneffeslægten, til dens Gjenløsning og Dphøielse i Guds Rige, nemlig Fleertoneri, og jeg er ogsaa taknemmelig for, at jeg har den Kundskab, at Gud staaer ved Røret og vil beskytte sit Folk.

Fru Kimball folte Taknemmelighed for at være talt blandt dette Folk. Hun ønskede at ære Gud og det Evangelium, han har sendt til os. Det gjorde hende ondt, at Congressen vilde søge at tage saadanne Folholdsregler, som vilde være til Skade for de Sidste Dages Hellige. Hun bad, at Aanden og Følelserne i denne Forsamling maatte virke paa Congressen og at enhver Forholdsregel, som var beregnet paa at skade dette Folk, maatte blive tilintetgjort, samt at Congressen maatte komme til Gertjendelse om Uretfærdigheden af saadanne Forholdsregler, som ere paatænkte i Culloms Ud-

kast imod saa gode, ærlige, dydige og trofaste Borgere som Utahs.

Fru Macminn kunde ikke andet end slutte sig til sine Søstre og udtrykke sin Harm over Udkastet. Hun var ligeledes en amerikansk Borgerinde; hendes Fader havde i Uafhængighedskrigen kæmpet Side om Side med General Washington og hun fordrede Ret til at benytte den Frihed, for hvilken han havde kæmpet. Hun var stolt af at være en Sidste Dages Hellig. Som Svar paa et til hende rettet Spørgsmaal, sagde hun, at hun var næsten 85 Aar gammel.

Froken C. M. Snow.

Mine Søstre! Ved at fremstaae for Eder i denne Stund, veed jeg, at Anledningen er særegen og interessant. Vi leve i et Frihedens Land under en Grundlov, som sikker Enhver civil og religiøs Frihed, det være sig Sorte eller Hvide, Christne eller Jøder, Muhamedaner eller Hedninger, og hvor forunderligt er det ikke, at saadanne Omstændigheder, som have fort os sammen i Eftermiddag, skulle forekomme.

Saa forunderligt det end kunde lyde, have vi dog altid været trofaste Borgere under det stolte Banner, som nu vaier fra det ene Hav til det andet; alligevel ere vi fra Tid til anden blevne forfulgte og drevne fra Sted til Sted og tilsidst drevne udenfor Civilisationens Grændser, hvor vi under Præsident Youngs Ledelse fandt et Fredens Asyl i disse Bjerge.

Til sine Tider foregaaer der tilsyneladende ubetydelige Begivenheder i Menneffets Liv, af hvilke enhver senere Begivenhed synes at afhænge; dette gjælder saavel i Nationers som Individvers Historie.

Vore brave Pionerers Indtrg og de Sidste Dages Helliges Redsaettelse i disse Dale, som dengang ikke vare andet end

en øde Ørken og et ufremkommeligt Bildnis, ere Begivenheder, hvormed ikke alene vor, men hele Verdens Fremtid er sammentnyttet.

Her arbejdede de med overmenneskelig Kraft, og deres Hjertes og Hænder bleve styrkede af den Høieste Mand og ved hans Velsignelse fremtvang de deres Ophold fra den vilde Forbund. Her plantede de det stjernesprængte Banner, som viste Velkomsthilsen til Jordens Nationer, og skjøndt det var plettet med uskyldigt Blod, var det her bleven frelst fra Tyranniets og Undertrykkelsens visnende Haand — Her er det bleven æret og respektet og skal uplettet gaae i Arv til kommende Slægter. Ja, det kjære gamle Flag, som jeg i min Ungdom bestandig betragtede med Stoltthed, og til hvilket min tidligste Muse blev helliget, vaier her i Bjergluftten i Triumph.

Vort Antal, ringe i Begyndelsen, er nu forøget til 150,000; dog er der ikke bevilget os andet end territorialt Regjering. Nar efter Nar have vi ansøgt Congressen om, hvad der var i vor suldkomne Ret at fordrø, en Statsregjering, og ligesaa ofte ere vore Ansøgninger blevene tilbageviste med Foragt. Mage til en saadan Behandling, som vi have taalt af de Forenede Staters Regjering, kan Historien ikke opvise, og istedetfor nu at bevilge os Rettigheder som amerikanske Borgere, fremlægges der Udkaft for Congressen, som ere en Skandale for Embedsmænd, der gjøre mindste Fordring paa at besidde Ære og Heimodighed — Udkaft, hvilke, saavidt de blive gennemførte, ville aldeles tilintetgjøre os som et Folk; men dette vil aldrig skee; der findes endnu formegen Dyd i denne Nation og fremfor Alt er der en Gud i Himlen, hvis beskyttende Haand er over os, og som gennemstuer Menneskenes Handlinger.

Mine Søstre! Vi ere samlede her idag for at udtale vore Ansøelser og Følelser angaaende den Undertrykkelse, som den republikanske Regjering udøver mod os. Fraseet mine personlige Følelser, foraarsager det mig alligevel stor Sorg, at amerikanske Friheder og Rettigheder skulle afvige saameget fra deres ophøiede Bestemmelse, som at fremkalde saadanne Omstændigheder som de, der have gjort en Forsamling som denne ikke alene tidsvarende, men uundgaaelig nødvendig.

Hidindtil, medens Banære og Latterlighed er bleven udshnget i enhver Form, som Ondskaben kunde udfinde — medens vi ere blevene sværte af Talere og af Pressen og fremstillet i ethvert andet end sandt Lys, ere Utafs Qvinder dog i Almindelighed forblevene tause. Havde vore Hensigter ikke været af den ædleste og meest ophøiede Character og havde vi ikke vidst, at vi indtog en langt høiere Stilling end de, der sværte os, kunde vi have gengjældt Stud med Stud, men vi have bestandig indseet, at Modsigelsen af saadanne aabenbare Urimeligheder vilde være for stor en Medladenhed — langt under deres Værdighed, som sigte sig at være den levende Guds Helige, og vi have derfor i Ydmyghed antaget Skriftstedet hos den gamle Apostel, som skrev til Corintherne: „Gjerne fordrage I jo Daarer, fordi I ere kloge.“

Men der gives en Grændse, hvor Tausshed ikke længere er en Dyd, og efter min ringe Mening ere vi naaede til denne Grændse. Skulle vi og bør vi være tause, naar enhver borgerlig Rettighed, ethvert Spor af civil og religiøs Frihed staaer paa Spil? Naar vore Mænd og Sønner, Fædre og Brødre trues med, enten at afholde sig fra at vise Lydighed til Guds Befalinger eller tvinges til at tilbringe Nar efter Nar i skumle Fængsler,

wilde det da ansees for formasteligt af os at tale? Ere vore Interesser ikke forenede med vore Brødres? Mine Damer, denne Gjenstand vedkommer os lige- saameget som Brødrene. I Guds Rige have Qvinderne ingen Interesser, som ikke ogsaa ere knyttede til Mændene; Alt er gjensidigt.

Vore Fjender foregive, at Qvinderne i Utah holdes i Slaveri og handle ikke efter frit Valg, men af Tvang, og hellere vilde opholde sig andet Sted, hvis det blot var muligt at slippe herfra. Hvilken Taabelighed! Vi vide jo Alle, at om vi onste det, kunne vi reise til enhver Tid, enten enkeltviis eller Alle tilsammen, og der findes ingen Magt, som hverken kunde eller vilde forhindre det.

Seg vil nu spørge denne Forsamling af oplyste Damer: Kjende I noget Sted paa Jorden, hvor Qvinderne nyde større Friheder og hvor de have saa store og herlige Privilegier som her blandt de Sidste Dages Hellige? Nei. Al Tale om at Qvinden her holdes i Slaveri er en naragtig Phrase, som Mennesker med sund Forstand lettelig ville kunne gennemskue. Dette Folks Historie burde kunne lære Udenforstaaende desangaaende; den viser tydelig, at den Deel, som er bleven udført af Qvinderne, aldrig vilde være bleven udført mod deres Villie. Gjen- nem de mange smertelige Scener, som vi have været Vidne til, de Savn og Gjenvordigheder, som paafulgte vor Ud- drivelse fra Stat til Stat, og vor ende- lige Nedsættelse i en øde Øst, har denne Kirkes Qvinder taalt, og udført, hvad Slaver aldrig vilde have taalt eller udført.

Og kunne vore Modstandere nu efter Alt hvad der er foregaaet forvente, at vi vilde forholde os taus og ligegyldige, naar ethvert Spor af den Frihed, som vore Fædre kæmpede for, for at kunne

efterlade den kostbare Gave til deres Gj- terkommere, bliver frataget os. Hvis de forvente det, ville de snart lære at kjende, at de have taget Feil. De maae have meget indskrænkede Begreber om Qvin- dens Energi, naar de indbilde dem, at Qvinder, som for deres Religions Skyld forlode deres Hjem, for at reise over Slet- terne med Haandfarrer, eller som Mange tidligere havde gjort, fungerede som Kudske og kjørte Oger, Muuldyr eller Heste fra Nauvoo og andre Steder hertil, imedens deres Mænd og Sønner efter Regjerin- gens Opfordring droge i Krig mod Mexiko, ja, den samme Regjering, som havde negtet os Beskyttelse, og hvorfra vi dengang an- vendte alle vore Kræfter for at undflye; jeg siger atter, at de, der troe, at saa- danne Qvinder, og Døtre af saadanne Qvinder ikke have formegen Energi og Character til at forblive taus under saa- danne Omstændigheder som nærværende, gøre Regning uden Bært. At antage, at vi ikke ville søle Harmen, naar vore Brødre trues med Mulk og Fængsel for deres Tro paa og Adlydelse af Guds Love, er en Fornærmelse mod vor qvinde- lige Natur.

Hvis vi vare saa dumme, nedvær- dige og sonderknupte Væsener, som vore Fjender bestyldte os for at være, vilde vi maastee forblive taus, men som Guds Tjenerinder, Qvinder, der indtage høie og ansvarsfulde Stillinger og udrette hel- lige Pligter, Qvinder, som staae, ikke som Ledere, men som Raadgivere for de- res Mænd, og som i Qvindelighedens høieste og ædleste Forstand ere deres sande Hjælpere, have vi ikke alene Rettighed til, men Retfærdighed og Humanitet for- dre, at vi skulle tale.

Istedetfor at beherskes af tyranniske Mænd, ere Utahs Qvinder allerede i Be- siddelse af et Privilegium, som saamange ærgjærige Qvinder i Staterne saa ivrig.

søge at komme i Besiddelse af, nemlig Stemmeret. Skjøndt vi endnu ikke have Udgang til Valg af civile Embedsmænd, have vi Rettighed til at forhandle Sager af langt større Bigtighed; dette sige vi med Sandhed, men ikke for at prale, og vi kunne endvidere sige, at forsaavidt de Folk, som foregive at yntes over Qvindernes Stilling i Utah, vilde sikke os de Rettigheder og Privilegier, som en op-
 rigtig Forvaltning af de Forenede Staters Love og Grundlov hjemle enhver tro Borger, kunde de gjerne spare deres Medsynk til Andre, som ville være modtagelige derved.

Mine Søstre! Da vi have Frihed til at udføre Alt, hvad Kjærlighed og Pligt byder, saa lad os være tappre og udholdne i at understøtte vore Brødre. Qvindens Tro er istand til at udrette underlige Gjeringer, og lad os liig den standhaftige Maria hjælpe vore Brødre at opholde Moses Hænder. Eller liig den omme Josephine, hvis standhaftige og rene Indflydelse oplivede og trostede Napoleons Hjerter, ville vi opmuntre og understøtte Guds Tjenere i Oprettelsen af Retfærdighed. Men uliig Josephine, skal politiske Klænger, Trusler eller Forsølgelser aldrig formaae os til at opgive vor ægtefabelige Forbindelse — thi den er indgaaet ved det hellige Præstedømmes Myndighed og dens Gyldighed strækker sig ind i Eviigheden.

Men disse stadelige og drabelige Udcast — jeg føler Harmen over, at saadanne Actstykker skulle vanære Ratio-

nens Archiver. Den samme Aand, som tilsthyndede Herodes til at tragte efter Jesu Liv — den samme Aand, som drev vore Pilegrims Fædre til dette Land, den samme Aand, som tilsthyndede den brittiske Regjering til at fordre Skat af de amerikanste Colonier og til samme Tid nægtede dem Sæde i Parlamentet, hvilket havde til Følge, at Colonierne gjorde sig uafhængige, — er fremtrædende i disse Udcast. Skulde man haardt-
 nattet vedblive med saadanne Forholdsregler, vilde de frembringe lignende Resultater. De true ikke alene vor, men varsle tillige om Regjeringens Undergang. Forsfatterne af disse Udcast ville tilintetgjøre Grundloven. De ere ifærd med at undergrave den amerikanste Frihed — de ville udslette ethvert Spor af Menneskenes kjæreste Rettigheder — Samvittighedsfrihed — og styrte vort forhen lykkelige Land i Anarchi.

Vi stole paa Gud. Han, som førte Israæl udaf Egypti Land; som bevarede Sadrach, Mesach og Abed-Nego i den gloende Dvn; som frelst Daniel fra Løverne, og som førte Brigham Young til disse Dale, lever endnu og styrer Menneskenes og Nationernes Skjæbne. Han vil styre det saaledes, at Menneskenes Bredde kun vil fremme hans Henfigter, og hans Rige vil gaae fremad, indtil Jorden skal renses for Ugudelighed, og Sandhed, Kjærlighed og Retfærdighed herske overalt.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Missionen i de Forenede Stater.

Ældste Reuben Miller skrev til „Deseret News“ fra Ottawa, La Salle County i Illinois, den 24de Januar 1870, at han havde reist om og prædiket i Pennsylvanien og Ohio. Ligeledes havde han i Forening med Ældsterne Silas Richards og Peter Madsen prædiket paa flere Steder i Ottawa og der i Nærheden. Nogle af Forsamlingerne vare godt besøgte. De to sidstnævnte Brødre reisste den 12te Januar til Iowa. Ældsterne vare blevne godt modtagne og deres Fornødenheder afhjulpne, men Folket ønskede ikke at have Noget med „Mormonismen“ at gjøre. De ansaae det for Nedladenhed at gaae og høre paa Ældsternes Prædiken og gif hovedsagelig af Nysgjerrighed; desuagtet forventede Ældste Miller at døbe Nogle, skjøndt gamle Apostater søgte at vække Fordomme i Folkets Sind.

Ældste Andrew Galloway skrev til „Deseret News“ den 7de Februar, at han i Forening med Ældste Thomas Higgs havde arbeidet for at udsprede Evangeliet paa flere Steder i Stater New York, og havde holdt endeel Forsamliger. Nogle Saa undersøgte og troede.

Ældste Angus M. Cannon skrev den 11te Februar, at han havde tilbragt 2 Uger paa Long Island, hvor Præsterne og Pressen havde udsendt ynkelige Hyl mod „Mormonismen.“ Denne Modstand havde gode Følger, idet 14 Personer forenede sig med Kirken, og der var gode Udsigter til at Flere vilde følge efter.

„New York World“ siger: „Mormonismen“ synes at vinde Fremgang paa Long Island, og mange unge Damer af den dannede Klasse annamme denne Sects Principer, som man siger. Nogle af de mindre Provindsaviser mene, at det ikke er af oprigtig Tro, men beklage alligevel denne Foregiveness at troe.“

Søster Kirstine Marquards Datter skriver til os, at hun gjerne ønskede at høre fra sine gamle Slægtninge eller Venner, men da hun har skreven to Breve og ikke faaet noget Svar, har hun anmodet os om at indrykke nogle saa Bemærkninger i „Stjernen“ for at hendes Venner derigjennem kunne faae Kundskab om hendes Adresse og Omstændigheder.

Hendes Mand's Navn var Hans Chr. Nielsen fra Frybjerg Mark, Orte Sogn i Fyen, og de emigrerede begge i Forening med deres Børn i Aaret 1857. Undervejs døde Manden, og hun naaede Utah i 1859. Hun boer nu i Goshen, Utah County, Utah Territorium, U. S. Amerika og har det godt. Hun er frisk paa Mand og Legeme og har et levende Bidnesbyrd for sig selv om Evangeliets Sandhed. Hun sender Hilsen til alle Sødsfende og Venner, som kjende hende, og ønsker gjerne at høre fra dem. Endvidere haaber hun, at de Brødre, som gaae paa Mission i Fyen,

vilde bringe disse Efterretninger til hendes Broders Rundsab, som hedder Peder Marquardsen og opholder sig paa Sturup Mark i Sturup Sogn i Fyen, hvor hun ligeledes opgiver at være født.

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed paa Præsident Carringtons Brev i dette Nr. af „Stjernen“ angaaende Emigrationen.

Correspondance.

England.

Liverpool, den 18de Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Jeg har erfaret, at Præsidenterne B. Young, G. A. Smith m. Fl. agtede at reise til St. George den 24de Februar, og at Aarsconferencen derfor vilde blive udsat til først i Mai.

Hvad Bestemmelse der er tagen med Hensyn til at udsende Missionairer fra Dalene iaar, er mig endnu ubekjendt. Heller ikke har jeg modtaget nogen Underretning angaaende dette Aars Emigration, med Undtagelse af hvad der indeholdes i Præsidentens Brev til mig af 2den Februar, som blev indrykket i „Mill. Star“ Nr. 9, og hvoraf det fremgaar, at Udsigterne for de Fattiges Emigration ved Kirkens Midler ere daarlige, hvilket let kunde foraarsage mig Belymring i Betragtning af de Mange, som have arbejdet og ventet saa taalmodigt, trofast og længe, og nu ere i saa ubekjægelige Stillinger, men jeg anerkjender, at Værket er Herrens og at han vil ordne Alt til deres Bedste, som forblive trofaste i det Gode. Det vil ligeledes erfares af Præsidentens Brev, at han vil opgive den Tid, som han anseer for heldigst til

Emigrationens Begyndelse iaar. Saa snart dette sker, skal den blive offentliggjort i „Mill. Star“ tilligemed de nærmere Oplysninger vedrørende Emigrationen; indtil da agter jeg at forholde mig rolig, og haaber ikke, at Nogen vil blive urolig, men taalmodig vente paa Ordren, som jeg stoler paa, vil komme i Herrens egen Tid.

Jeg har meget travlt nu, eftersom jeg søger at ordne mine Forretninger saaledes, at jeg kan overvære Conferencen i Zürich i Schweiz den 17de April forstkommende, hvilket jeg haaber at blive istand til, men kan ikke sige det med Bestemthed. Skulde jeg gjøre det, agter jeg at besøge Kjøbenhavn paa Tilbagereisen, hvorom jeg skal meddele Dem nærmere, enten herfra, fra Zürich eller et andet Sted.

Jeg glæder mig, i Forening med Dem, over at Nogle annamme Sandheden i Deres Arbejdsmark og kunde for Menneskenes egen Skyld ønske, at mange Flere vilde følge denne vise Vej. I Storbritannien døbe vi Nogle hyst og her, men

Higen efter Forlystelse, Velstand, Popularitet og Verdens Hæder synes at optage det store Fleertals samtlige Tanker og Energi. Alligevel er jeg heller ikke bekymret i denne Retning, idet jeg veed, at Retsfærdigheden vil herse i den bestemte Tid og de Uddalte ville blive indsamlede, og det er mig derfor magtpaaliggende, at være trofast og nidjær til gode Gjerninger, paadet jeg maa findes blandt

deres Tal, thi for Nærværende findes vi blandt det adspredte Israel.

Ifølge de senest modtagne Efterretninger fra Hjemmet, som naae til den 25de Februar, var Alt vel. Altid bedende for Deres Fremgang i Sandheden og Guds rigeste Velsignelse over Israel, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Albert Carrington.

Salt Lake City, den 18de Februar 1870.

J. N. Smith.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst saae Dem i det nye Tabernakel, ere mange mærkværdige Begivenheder blevne nedstrevne i Historien.

Fuldforelsen af Fernbanen var et storartet Foretagende, som blev fuldført i kort Tid. Vore Fjender saae heri vor Undergang, medens vi som Sidste Dages Hellige see de gode Resultater, den har bragt for Guds Riges Velsærd. Tusinder af Fremmede besøge os og have Leilighed til personlig at iagttage vor Leveviis. Vore Emigranter kunne nu komme hertil fra Europa paa en Maaned, hvorimod vi i 1854, da jeg reiste op, vare 10 Maaneder underveis.

Banen fra Ogden til Salt Lake City er til meget Gavn for dette Folk. Vi kjøbe nu Steentul heri Byen for 11½ Dollars, medens de tidligere, da Fernbanen endnu ikke var anlagt, kostede 30 a 35 Dollars pr. Ton (2,000 Pd.) Vi haabe, at Banen snart vil blive forlænget og forgrenet til enhver Stad i Territoriet. Broder Jonasson, tidligere Conferencepræsident i Staane, er Hovedskriver

for Banen og har viist sig at være en duelig Regnskabsfører.

Det nye Tabernakel undergaaer en stor Forandring, idet der bliver bygget et Galleri rundt om hele den indvendige Deel af denne store Bygning, som er beregnet paa at rumme 3,000 Wiennefter. Tabernaklet vil som saadan kunne rumme 13,000.

De har vel hørt eller læst om Godbe og hans nye Foretagende. Det er en simpel Affaire, og de Individer, som forene sig med ham, maae være meget formorkede i deres Sind. Vi havde fornylig Borgermester- og Borgerrepræsentantvalg. Godbe, Hedninger, Soder og Negre forenede sig for at saae deres Candidater valgte, og der blev i den Anledning gratis uddeelt Brændeviin, Cigarer og Tobak, men trods alle deres Anstrengelser opnaaede de ikke 300 Stemmer, medens vi havde 2,000.

Som De selv kan tænke Dem, forbolder Culloms Udtaft os ingen Uro. Vi søve lige tryk og arbeide og forbedre

lige godt, thi vi vide, at naar Cullom er død og begravet og alle hans Haandlangere med ham, vil „Mormonismen“ være mere agtet og Polygami mere anerkjendt og respecteret, end Tilfældet er den Dag idag.

Endeel Skandinavere have oprettet en Læseforening heri Byen, og det vilde være os hjært, om De vilde sende os en Avis fra Kjøbenhavn, en fra Stockholm og en fra Christiania, enten ugentlig eller halvugentlig, og opgive os Prisen, saa skulle Pengene blive sendte derfor.

Vi have hidtil haft en mild Vinter, og der var allerede begyndt at grave i Søerne og saae tidlig Sød, men i denne Uge har vi haft haard Vinter og faaet nogen Sne.

Broder P. Beckström, som var paa Mission i Sverrig, da De første Gang var i Skandinavien, døde den 5te dennes. Damerne her have nu faaet Stemmeret.

En flittig Hilsen sendes Dem og alle gode Venner fra Deres i Pagten

N. W. Winberg.

Salt Lake City, den 19de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Atter idag vil jeg tilskrive Dem nogle Linier og vil begynde mine Meddelelser med at min Broder Frederik Halvorsen døde af Lungebetændelse den 21de Januar. Han var taalmodig i sine Lidelser og døde, som han levede, som en trofast og nidkjær Vidste i Israel.

Ved mit Besøg i Provo i denne Anledning traf jeg blandt andre Bekjendte Mons Pedersen, som er Skolelærer der. Han er tillige Leder for et Sangchor — det bedste skandinaviske, jeg har hørt.

Jeg havde en Samtale med Deres Broder for en 14 Dage siden og erfarede da, at Deres Familie var vel. Han bad mig at hilse Dem.

Broder Van Cott modtog for nogle Dage siden Brev fra Dr. W. Poulsen, hvori forekom følgende Bttring: „Jeg haaber, at jeg til Foraaret skal komme til Ederes Conferencemøde i Salt Lake City for at glæde mig med Eder, men af!“ fortsætter han, „just som jeg skriver dette kommer en Mand og trækker mig i Dret, sigende: „Du skal blive fri for at

see Salt Lake City i dette Liv!“ Han slutter med at bemærke, at han gjerne vilde være af med de djævelste Mander, som plage ham Nat og Dag og ikke ville forlade ham.

Dette er Apostasiens bittere Kalk, som Poulsen og andre Sandhedens Fjender maae drikke til sidste Draabe. Gudbe og Harrison vedblive med deres nye Religions Systemer, men som alt Menneſteværk tabe de snart Værdien. De udgive et Ugeblad, kaldet „Mormon Tribune.“

Jeg modtager regelmæssig „Stjernen“ og taler for samme. Vi have dannet en skandinavisk Forening og ere allerede i Besiddelse af et godt Bibliothek. Næste Maaned agtes stiftet en Skoleforening af os Skandinavere; der vil ogsaa blive oprettet en Fond til Rejsunderstøttelse for de Skandinaver, som blive udsendte paa Mission. Jeg selv og Familie ere vel og have det godt. Mine Tanker dvæle ofte ved de omvandrende Vidner om Sandheden, og vel-signet er Enhver, som forkynder det glade

Budskab blandt Nationerne. I de Aar jeg var paa Mission lærte jeg, at en Velsite ved Guds Kraft og med Sandhedens Vaaben vil være istand til at blotte Løgn og Præstelist, thi Sandheden vil trænge sig igjennem til Enhver, som vil adlyde den.

Vore Bønner opstige til Jehovah for

Dem, Broder Smith, at den skandinaviske Mission maa vedblive at tribes under Deres Bestyrelse og at De maa vende hjem med mange Neg. Hils E. Larsen, Joh. S. Peterjen og øvrige Brødre. De selv er kjærlig hilset fra min Familie og mig, Deres i Pagten

Chr. Halvorsen.

Salt Lake City, den 24de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst strev til Dem er der foregaaet en lille Forandring i min Stilling, idet jeg, ved at Arbeidskraften paa Banen blev formindsket, er tagen hertil Byen for at arbejde.

Saa vidt jeg veed er Helbredden god og fuldkommen Fred hersker blandt vore Folk. Handel og Ombytning mindre livlig. Jernbanen er som betjendt særdig, og to Tog gaar daglig mellem Ogden og Salt Lake City.

Præsident Young med Følge rejste idag til Syden. Han er som altid rask og ungdommelig i sine Bevægelser. Politologi er Dagens Spørgsmaal, men vore Damer have en anden Anstuelse om dette Princip, end Gullom og hans Tilhængere, og forsvare det offentligt i de i denne Anledning holdte Forsamlinger med megen Iver. Principet er ædelt og ophøiet og drager enhver Vædtænkende nærmere til Sandheden. Josephiterne samle alle de, som formædelst Lige-gyldighed eller Dvtrædelser blive udelukkede af denne Kirke, eller som ere misfornoiede med Forholdene, og troe, at de kunne erholde Alt hvad de behøve uden at arbejde. Amerika er et Frihedens Land, og Menneffene kunne her, bedre

end i de gamle Lande, skaffe sig en uafhængig Stilling, men uden Arbeide lader det sig vanskelig udføre. Vi ere som Individuer opdragne i forskjellige Stillinger og under forskjellige Baner og Ideer, men ved Adlydsen af Christi Evangelium, aabenbaret til Joseph Smith, lære vi, at Enhver er født til at æde sit Brød i sit Ansigt's Sved. Menneffene ere ikke stabe i den Hensigt, at Nogle aldeles ikke skulle foretage dem noget Nyttigt, medens Andre skulle arbejde som Kastdyr for at erhverve Brødet, og maaste endda lide Mangel paa Livets Fornødenheder, saaledes som Tilfældet er i de gamle Lande, men Hensigten med Menneffenes Tilværelse her paa Jorden er, at de skulle opbygge Guds Rige, og dette kan kun skee ved forenet Arbeide. Jeg har selv aldrig udført hvad man kalder en Dags Arbeide, medens jeg var i Skandinavien, men hvilken Glæde har jeg ikke felt her, naar jeg efter endt Dagværk gik til Hvile. Min Glæde over mit Arbeide har været stor, og maatte derfor Enhver, som rejser til dette afjidseliggende Land, beslutte i sit Hjerte, ikke at vige tilbage for Arbeide og Anstrengelse, men tage fat paa det Arbeide, som tilbydes, hvadenten det

passer til deres tidligere Haandtering eller ei. Nogle have gaaet her en tidlang uden Betsfæsting, fordi de ikke kunde faae en Ansættelse liig den de havde i de gamle Lande, og ikke ønskede at arbeide i andre Brancher, men Følgen deraf blev, at de tabte den Tillid og Tiltro, de tidligere vare i Besiddelse af, og node ikke de lo-

vede Betsfæstinger. Hvis var Skylden? Lad Enhver agte paa Herrens Ord: „Arbeid og bed, thi det forjager Fristelser.“

Med kjærlig Hilsen til Brødrene i Deres Nærhed, tegner jeg mig Deres ringe Broder i Fredens nye Pagt

N. Grahn.

Sverrig.

Malmø, den 8de Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Bed min Hjemkomst fra en Tour i 7de District, som indbefatter Bystads og Simbritshamns Green, modtog jeg Deres Skrivelser af 26de og 27de Februar og takker for samme. Saasnart Dampskibet begynder at gaae til Kjøbenhavn, agter jeg at besøge Dem. Jeg har haft en fortræffelig Tour denne Gang. Jeg traf Brødrene Halvorsen og Berlin i Stubbarød (en Gaard, som tilhører Broder Ola Swenson), og de inviterede Folkene der til Forsamling. Skjøndt det var usædvanlig stærkt Sneveir, kom der alligevel endeel Folk sammen og vi havde en god Forsamling. Om Mandagen besluttede vi at holde Forsamling i Vestefille hos Broder Per Håkansson, og da Præsten i Melby havde yttret paa Prædikestolen, at vi holdt Forsamlinger i Smug og om han blot kunde faae Underretning om naar og hvor vi holdt Forsamling, vilde han møde og gjendrive vore Løgne, sendte Broder Håkansson med Hest og Slæde Bud til Præsten og lod sige, at nu agtede vi at holde Forsamling og ønskede, at han vilde komme og paavise vore Vildfarelser. Men den aandelige Fader ansaae det ikke for Wiisdom at komme i Collision med de vildfarne

og bedragne Mormonpræster, og han blev hjemme. Imidlertid holdt vi Forsamling, og jeg underrettede Folket om, at vi havde indbudt deres Præst, men, som de selv saae, han kom ikke.

Vore Forsamlinger have været interessante og have gjort godt Indtryk paa Folket. Endeel undersøger vore Lærdomme, og jeg er overbevist om, at de Oprigtige ville slutte Pagt med Herren. Vi ere hjerteligt inviterede til atter at holde Forsamling, saasnart det er muligt, og da vil Endeel gaae i Daaben og nyde Evangeliets Frihed og Betsfæstinger, samt afryste Babels Ewang og dens Præsters Vederstyggeligheder. Folket har snart ingen Tillid til deres Sjælesørgere, hvis Rænker mere og mere komme for Dagen og hvis Pengebegjærlighed stadig forøges. Om Nogen anmoder deres Præst om at skrive nogle faa Linier eller yde dem en eller anden Hjælp henhørende til deres Kald, (for hvilket de faae deres store Løn) er Spørgsmaalet bestandig: „Har Du Penge?“ Om vedkommende Ansøger er fattig, gjør Intet til Sagen, der faaes Intet foruden Penge. Saadanne og mange andre af Præsternes ugudelige Handlinger begynde Folkene at blive kjede

af, og da de hore Frihedens Evangelium blive forkyndt og see vor Handlemaade ligeoverfor hverandre, fatte de Gode og Oprigtige Kjærlighed dertil. Det er snart vanærende at være Præst, thi man horer Sengen blive saa ilde omtalte som de, og hvad der er det Værste er, at hvad der bliver sagt om dem, er Sandhed.

Om Tirsdagen holdt vi Forsamling et lille Stkke fra Bestekille og to Personer bleve dobte. Flere ere rede til at gaae i Daaben, naar Brødrene komme tilbage. Præsten har gjort sig den Umage at gaae omkring blandt sine Tilhørere i 2 Dage for at advare dem for os, men vi agte saasnart som muligt at prøve, hvor stor hans Indflydelse er. Vi besøgte derefter de Hellige og nøde stor Glæde. I Søndags, den 6te dennes, besøgte jeg atter Lunds District, og holdt Forsamling i Hellested for noget over 100 Personer. Der er enbeel, som troer Euan-

geliet, og ved at undervise og opmuntre dem, haaber jeg ved Guds Raade og Hjælp, at Nogle ville adlyde Frelsningsens Plan. Jeg glæder mig storligen ved at arbejde for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, og er taknemmelig for at arbejde under Deres Veiledning. De Raad og Lærdomme, som De giver mig, vil jeg stræbe at sætte i praktisk Udforsle. Jeg er glad ved de Brødre, som arbejde i Conferencen; de have baade Billie og Evne og deres Arbeide er priiskværdigt, men fremfor Alt skal Herren være prisfet og æret, thi han er alle gode Gavers Giver.

Altid bedende for Deres Vel, forbliver jeg med Hilsen til Brødrene L. Larsen og Petersen, samt de Hellige, Deres i Evangeliet forbundne Broder og Medarbeider

J. Holmberg.

In d h o l d.

	Side.	Side.
Stor Forsamling af Qvinder i Salt Lake City	193.	Forenede Stater) . . . . . 202.
Red. Bemærkn. (Missionsen i de		Correspondance . . . . . 203.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.